

Nhà Văn Ninh Thuận (TT/VTLV 2016)

Nhà Văn Ninh Thuận.

Tên thật : **Nguyễn Tâm Thuận**, sinh sống tại Nam Cali.

Cựu nòng Sinh Động Khánh Hòa- Ra Trường SPQN năm 1970 (XLTV Hiệu Trưởng Trường An Thường/ Bình Định- 1971 vào Sài Gòn Phụ Tá GS Tâm trông coi Học sinh Thăng Trưởng của các GS các trường Trung Tiểu Học Tư Thục Sài Gòn Gia Định. Sau 75 làm Giám Thị Marie Curie- Năm 77 vào Trường cấp 1,2, 3 Thánh Mẫu Gia Định (Lam Sơn)

Năm 87 sang định cư tại Little Sài Gòn làm nghề tự do buôn bán và theo học Golden West College

Năm 2005 sau khi con cái thành tài ra viết sách báo và hàng năm ra một sách để lấy tiền giúp TPBVNCH, đóng môn SPQN ở quê nhà gặp hoàn cảnh khó khăn.

Những tác phẩm đã ra mắt:

-Truyện Ngắn " Những Mảnh Đời 1,2,3,4 " và Audio Books, Tình Yêu Của Bên, Đời Song Quanh Ta

– Truyện Dài: Nước Mọt Buồn Vui; Hội Ký Mảnh Đời Của Minh-Ngôi Lòng & Khát Vọng (Song ngữ Anh Việt)

– Thi Phẩm : Mảnh Đời; Vào Đời: Quê Hương; Sẻ Việt.

Những tác phẩm sẽ ra mắt:

– Truyện Ngắn : 5,6,7...

-Truyện Dài : Đời; Bạn Tri Âm, Núi Lòng của Thúy.

Đã là phóng viên các báo: Việt Satellite, Việt Herald, Sài Gòn Times; Việt Báo, Việt Đông, Việt Mỹ, Thời Luận ...

Những Đoan Khúc Nursing Home

-Ông cụ vì tuổi già sức yếu, nên toàn thân cơ thể rất suy nhược. Chúng tôi sau một thời gian điếu trị đã tìm ra căn nguyên, thời gian chữa trị rất lâu, chính sách Medicare không kham nổi chi phí cho nhà thương. Vậy chúng tôi quyết định chuyển hồ sơ bệnh lý và cụ xuống Nursing Home ở Santa Ana điếu trị. Tại đó Bác sĩ sẽ tiếp tục chữa trị. Nhân viên, y tá sẽ săn sóc tập luyện cho cụ từ từ đi đứng lại, nhưng với điếu kiện chính đương sự phải hợp tác tích cực với nhân viên thì việc đi đứng mới tiến triển thuận lợi...Sau gần hai tháng chữa trị tại bệnh viện, bệnh tình chú Linh, chú của Loan vẫn không ngời dậy đi đứng được và không được quan tâm cho lắm. Bác sĩ đưa đơn quyết định khi gặp người nhà của Loan:

Thì là sau đó chú Linh được chuyển đến Nursing Home điếu trị. Bạn rộn nhiều việc, và hơn nữa lo chuồn bị nhà của đón Tết, nên mấy hôm sau theo địa chỉ người nhà cho biết, Loan mới lái xe đi thăm chú. Khu Nursing Home nằm sát mặt đường, chỗ đậu xe rất khó khăn. Sau mấy vòng lái xe qua lại, nàng mới tìm được chỗ đậu xe. Bước vào văn phòng hỏi thăm, Loan được hướng dẫn lại đến phòng chú Linh một cách rõ ràng. Nàng đi qua một hành

lang dài giữa hai dãy phòng, rồi quẹo phải mới đến phòng chú Linh bên trái... Tò mò Loan nhìn vào các phòng ăn, thấy các ông bà cụ đồ sộ dân, nào là Mỹ, M, Đại Hàn, Phi Luật Tân, Tàu... và nhiều nhất vẫn là Việt Nam, ngồi trên những chiếc xe lăn trước những bàn ăn đang chuyển tròn, ăn uống. Thành thạo Loan bắt gặp những cảnh chế trù m, những ánh mắt thân thương của con cháu đang v v hay dứt từng muỗng thức ăn cho các cụ. Loan tự nh:

-Các cụ vào đây mà con cháu dành thì giờ đến săn sóc, thì cảm động quá! Chắc các cụ cũng được lòng trước sự hiếu của con cháu. Xứ Mỹ này vì sinh k và không có điều kiện chăm sóc cho các cụ, thì ít nhất cũng phải thường xuyên đến thăm viếng các Người cho đến tuổi già và bệnh tật ập đến là hay vô cùng!

Qua đây, Loan nhớ đến anh Bác Sĩ tên Đức quen thân với ông anh của Loan tâm sự:

-Tôi được nên vóc nên hình, học tới nơi tới chốn như ngày hôm nay là nhờ sự hy sinh vô bờ bến của mẹ tôi đã dành trọn cho tôi. Khi ba tôi mất sớm, mẹ tôi đã một đời buôn t bán t nuôi tôi nên người, rồi lo cho tôi sang xứ Mỹ hít thở không khí Tự Do. Mẹ vừa là cha vừa là mẹ đùm bọc nuôi nng tôi mấy chục năm nay. Sau một thời gian tôi học hành thành tài, tôi ra làm việc, có địa vị danh vọng với đời. Nay mẹ tôi đau m bệnh tật, tôi là một Bác sĩ, nên tôi có thể chăm lo thuốc thang cho Người. Vì vậy tôi thu xếp công việc, tạm nghỉ một thời gian để phụng dưỡng mẹ già. Mẹ tôi như ngọn đèn trước gió, không biết tắt lúc nào. Đây là dịp tôi làm phận sự người con tròn công sinh thành dưỡng dục của Người để khãi ân hận v sau. Vì thế dù làm bao nhiêu ti, tôi tạm gác lại... Xứ Mỹ là xứ của cơ hội, nay mình tạm gác lại, rồi sau này khi tròn chữ hiếu mình tiếp tục làm cũng không muộn! To thuy thì to sống, chạy theo vật chất, biết m cho vừa lòng mình. Mình cảm thấy đ và yên n với suy nghĩ của mình là hạnh phúc rồi! Mọi người có một cách sống riêng, như một thi sĩ ti b đã nó

Ta đại, ta tìm nơi vắng vẻ,

Người khôn, người đến chốn lao xao!...

-Thời xưa theo tích Tàu mình học có các gương Nhị Thập Tứ Hiếu thì nay tại xứ Mỹ tốt đẹp này với câu nói thường nhật Xứ cò a tiển bạc, cò a việc làm, cò a những cái bills chờ thanh toán, tình người thì khan hiếm, nhưng đâu phải không có những gương hiếu hạnh mà mình mới bắt gặp?! Loạn tròn mắt thán phục ý chí đạo hiếu cò a Bác Sĩ Đức trong ý nghĩ...

Mãi suy tư, Loạn đi qua những cụ già bên xứ đang rên xiết trên những chiếc xe lăn cô độc, hay những cụ già như không còn sức sống nằm rũ xuống trên những cánh tay ốm yếu, già nua khùng khiu...Những khuôn mặt ngờ ngác, tóc tai rũ rượi tay chân buông xuôi, những đôi mắt thối thối... theo chân và ám ảnh Loạn suốt quãng đường đến phòng chú Linh đưa nàng nhớ đến câu thơ cò a Nguyễn Công Trứ...

Thoạt sinh ra thì đã khóc chớ,

Trên có vui sao chớ cười khi?!...

Thật vậy, con người sinh ra là phải chịu không nhiều thì ít cảnh khổ đời... Nhỏ thì lo học, lớn lên lo làm ăn kiếm tiền để nuôi sống bản thân và gia đình. Nếu gia đình được toại nguyện hạnh phúc thì dù chịu trăm đắng ngàn cay ngoài đời và trong việc làm cũng là người sung sướng. Nhưng nếu hoàn cảnh trở trêu, không như ý thì vui là vui gượng kẻo mà! Theo thời gian, đau ốm bệnh tật tuổi già kéo đến sống sộc khi nào không biết! Nếu tuổi già có gia đình chăm sóc là phước đức ông bà để lại. Còn buồn nào hơn khi sống trong bức tường chết biết nói chuyện với chăn mền giá lạnh, cô đơn vây kín... Sống trong buồn tẻ và rời rạc nhòm mắt xuôi tay không có người thân bên cạnh cũng xong một kiếp người! Loạn thở dài ngao ngán...

Bước chân vào phòng, Loạn bắt gặp một khuôn mặt hắc hắc, tay chân khùng khiu với những vết xanh tím đen trên tay ông chú thân yêu, đó là dấu tích những lần vô thuốc và nước biền. Chú

nằm trên giường thêm thiếp một nhúm nghiến, miệng há hốc với hơi thở nặng nề. Nếu không nghe hơi thở yếu ớt, đứt quãng... thì đó chắc là một con người hẳn là xác một rồi! Loan tẩn ngẩn đứng bên cạnh giường, đưa đôi mắt nhìn chú xót xa. Yên lặng bao trùm căn phòng, khiến Loan nghe rõ tiếng nhịp đập của con tim mình. Mười phút nặng nề trôi qua, một bà đứng tuối đẩy xe lăn một người vào phòng...

-Không biết bệnh nhân này là đàn ông hay đàn bà đâu mình tiện xưng hô và hỏi chào?! Loan tự nhủ. Thật vậy, một hình hài khô đét, tóc cắt ngắn, khuôn mặt xương xẩu với đôi mắt sâu hoắm như không còn sức sống trong bộ áo quần xanh rộng thùng thình của bệnh viện nằm rũ trên xe. Xe đến bên chiếc giường trống, người đàn bà xúc nách đỡ bệnh nhân lên giường một cách khó khăn. Loan nhanh nhẹn bước tới phụ một tay với bà ta cho bệnh nhân nằm ngay ngắn. Sau khi ổn định, Loan lên tiếng bắt chuyện:

-Xin lỗi, bà là người thân của bệnh nhân!

– Dạ không phải, tôi chỉ là người trông coi bệnh nhân thôi! Trước đây, tôi ở trong chương trình săn sóc tại gia, ăn lương nhà nước săn sóc cho bà Hai được hơn năm nay. Nhưng nay bà ốm đau lắm nhiều, gia đình đưa bà Hai vào đây chạy chữa thuốc men, chính phủ không trả lương cho tôi. Con gái bà ốm bạn đi làm, không thường xuyên săn sóc cho mẹ được, nên muốn tôi chăm lo cho bà Hai suốt ngày, đến chiều tối tôi mới về. Chiều đi làm về, cô ốm bối thức ăn, và vào thăm bà Hai lại mãi đến tối mới về. Tôi nghiệp, cô ốm có hiều với mẹ lắm. Cô đã mua đồ thứ nài ép bà cụ ăn, nhưng bà ốm đâu ăn uống gì được!

Xây qua nhìn Loan, và liếc nhìn chú Linh, người đàn bà tò mò lên tiếng nói một hồi...

-Cô bà con với ông cụ hả? Tôi nghiệp ông cụ lắm! Cứ nằm thêm thiếp không nhúc nhích ăn uống gì được! Cô Trâm, con gái ông cụ cũng hiều hạnh lắm. Chiều đi làm về là đâu đặn ghé thăm cụ. Buổi trưa cô ốm báo chông lấy giờ ăn trưa thăm cha già bệnh

tật. Nghe đâu cậu Hòa, chẳng cô Trâm làm gợn đây nên chạy tới chạy lui hoài. Cô Trâm cho tôi tiển ăn quà và nhờ tôi ghé mọt thăm chừng ông cụ. Nhưng tôi từ chối nhận tiển, vì tôi đâu có nặng nhọc gì giúp ông cụ đâu, người đặng hưởng giúp đỡ nhau chút đặng có hẹ hẹn gì cho cam!

-Tôi là cháu gọi ông cụ bằng cậu. Thôi trăm sự nhờ bà ghé mọt trông hộ cậu tôi với . Thật là quý hoá và cảm ơn bà rất nhiều... Tôi cũng bận bịu công ăn việc làm, nên thỉnh thoảng mới vào thăm cậu được!

Hai người đang to nh trò chuyện thì một chị sồn sồn ulla vào phòng góp chuyện:

-Tôi mới nghe loáng thoáng cô là cháu vào thăm ông cụ há? Mấy người nằm phòng này thật có phước. Con cháu hiếu hạnh, người thân và bạn bè tiếp nập đến thăm viếng. Không như cái phòng xéo xéo phòng này, lạnh ngắt như tờ, nghe đâu bà cụ có mấy người con là bác sĩ, kẻ sư gì đó mà lấy vợ có con rồi lập trang thờ bà, bỏ bê mẹ già đau yếu bệnh tật mãi mòn trông ngóng tin con thăm viếng... Với giọng bùi ngùi, chị Hoa tiếp lời:

-Bà cụ tâm sự với tôi, chẳng bà chết khi bà mới 28 tuổi, nhưng bà vẫn nuôi ba đứa con trai. Bà đã hy sinh thời xuân sắc để nuôi dưỡng các con học hành và lo cho chúng vượt biên. Khi thành tài chúng lấy vợ có con rồi quên bà luôn ! Trước khi vào đây, bà còn mạnh khỏe muôn bông mướt cháu, nhưng mấy cô con dâu học thức đặng đặng chê bà già vụng vụng không cho bà đụng đến cháu. Bà sống âm thầm bên lề cuộc sống con cháu . Thấy rồi bà ngã bệnh, chúng tưng khừ bà vào viện dưỡng lão. Chúng viện cớ bận công ăn việc làm, không săn sóc cho mẹ già được! Bà đã buồn rầu than thân trách phận -vô phước, vô phận... Nghe đâu các ông các bà trí thức này không có thì giờ vào thăm mẹ già vì chanh đã hết nước. Nhưng đi du lịch, đàn đúm thì nhanh chân đi liển! Những người vô học, không biết đạo lý, cư xử không trọn nghĩa thì có thể tha thứ được! Nhưng cha mẹ một đời hy sinh nuôi cho ăn học thành tài mà cư xử với đặng sinh thành không trọn nghĩa, trọn tình thì như loài còm thú, đáng cho người đời

nguyên rĩa, Trời tru, đất diệt! Sao Trời chưa trừng phạt cái thứ trí thức rĩm, cái thứ bĩt hiĩu như thĩ sĩng nhĩn như như vậy cho chặt đĩt!

-Cĩ thĩ kiĩp này họ được hưĩng thành quĩ kiĩp trước. Lĩuĩ Trời tuy cao lĩng lĩng, nhưng khĩng bĩ sĩt ai làm trái với luĩn thường đạo nghĩa đĩu! Con trai nghe lời vợ thĩ là chuyện thường nghe. Tĩi cĩn nghe bà cụ nằm cách đĩy hai phĩng bị con gĩi nghe lời chĩng đĩi xĩ tĩ bạc với mẹ mình là đĩĩu hiĩm đĩy nhĩ! Bà cụ đĩ tức tĩi khĩc lĩc kĩ chuyện... sĩ là bà cụ cĩ một mẹ một con, bà đĩ từ chĩi bao nhiĩu đĩm thanh niĩn ve vĩng... Bà ỹ vậy ỹm nuĩi con khi chĩng chĩt trĩn, lĩc bà Tám mới nĩa chĩng xĩn. Bà đĩ bĩng chĩi lo làm ĩn và cĩ một sĩ vĩn kĩa kĩa. Sau 30 thĩng tư 75, hai mẹ con đĩ vượt biĩn. Trời thương, chuyĩn đĩ trĩt lĩt. Sang đĩy bà Tám tiĩp tục lao động chĩn tay thĩt cĩt lực, và cho con ĩn học thành tài. Con ra trường mới cĩ cơ hĩi đĩng tên mua nhĩ với sĩ tiĩn bà đĩ dành dụm được. Ngĩy thĩng ỹm ỹ trĩi qua, con gĩi bà đĩn tuĩi lĩy chĩng- một kĩ sư cĩu đường, nhưng bà đĩu ngờ, đĩng là thĩng kĩ sư đĩu mĩ... Sau một thĩi gian sĩng chung với bà, nhiĩu bĩt hĩa thĩng rĩ quý cĩ dĩn dũng... Hĩng, con gĩi bà nghe lời thĩng chĩng ỹu quý đĩ nhẹ nhĩng mĩi bà ra khĩi nhĩ một cách tàn nhĩn, khĩng một chĩt lĩng nhĩn! Thĩng rĩ cĩn vĩn vĩo mĩt nĩi khĩng biĩt cĩ phĩi tiĩn cĩa bà dĩn mua nhĩ hay khĩng? nhưng Hĩng, vợ nĩ đĩng tên, và hĩng thĩng vợ chĩng nĩ trĩ tiĩn nhĩ là nhĩ cĩa chĩng nĩ thĩi! Bà lĩng lĩ khĩn gĩi ra khĩi nhĩ đĩra bĩt nhĩn, và đĩ mĩn phĩng ỹ. Nay bà đĩu ỹĩu nĩn vĩo đĩy tĩ tĩc, xem như khĩng cĩ con chĩu thĩm vĩĩng. Bà Tám nay hĩi mạnh cĩ thĩ một thĩi gian ngĩn nĩi sĩ vĩ phĩng trĩ cĩa bà, nhưng khĩng biĩt ai đĩn bà vĩ đĩy?!

-Đĩy sĩ đĩiĩn thĩi cĩa tĩi, khi nĩu bà Tám vĩ, chĩi gĩi đĩiĩn thĩi bĩo trước tĩi một ngĩy, tĩi sĩ thu xĩp cĩng chuyĩn đĩn bà ỹĩ vĩ! Nghe mĩy chĩi kĩ chuyện ỹ đĩy nhiĩu hĩa cĩnh trái ngang mà đĩu lĩng ghĩ! Loan mau mĩn lĩn tiĩng.

-Đĩ đĩy nhiĩu chuyện thương tĩm lĩm, kĩ mĩy ngĩy cĩng khĩng hĩt chuyện. Khĩng nhĩng người Viĩt Nam mình cĩ con tĩ bạc, mà bà

Phi bên kia cũng bị con đưa vào đây bán chợ. Nghe đâu con bà ấy cũng dân học thức, họ không thèm tới thăm viếng, nhưng được cái thanh thoàng có gói quà bánh vào nên cũng được an ủi phần nào !

– Ông Mỹ đằng kia, nghe đâu con cũng bác sĩ mà cũng để ông ấy nằm thối rữa, không vào đây chăm sóc cha già bệnh hoạn, lại viện cớ bận chăm sóc bệnh nhân.

Tiếng nói chuyện lao xao làm chú Linh mở mắt ra nhìn quanh... Loan nhanh chóng đến bên chú cầm tay Người hời thăm sức khỏe thật ân cần, nàng chỉ mảy gói quà bánh lỉnh kỉnh, và bình Hoa Lan xinh đẹp như muôn đêm không khí Tết đến với người chú thân thương...

-Cháu đem tí quà chú dùng tạm trong mấy ngày Tết, cháu thấy chú không có cái radio để nghe tin tức cho vui; hôm sau cháu sẽ mang cái radio nhỏ vào biếu chú.

-Cháu vào thăm là chú vui rồi, đừng bày đặt quà bánh làm gì mất công, chú chưa muốn ăn gì cả, sau này sẽ hay! Không biết ở đây, người ta có cho mang hoa vào không, vì sợ bệnh nhân bị dị ứng, cháu mang vào để chưng Tết đi ! Và nữa, chú còn mệt lắm, nên không dậy nữa mà đợi được, cháu đừng bày đặt mua bán gì mà tốn tiền vô ích! Với giọng thều thào, Loan ghé sát vào mặt chú mới nghe rõ lời chú nói.

Hai chú cháu, chuyện trò một lát, Loan thấy chú còn mệt nên để chú nghỉ ngơi. Gần một giờ sau, Loan chào chú ra về và không quên chào hai người đàn bà:

-Xin chào hai bà, hai bà đừng buồn chuyện thiên hạ mà mệt ! Bàn tay có ngón ngắn ngón dài, con người cũng thế, kẻ xấu người tốt khôn cùng. Gieo gió thì sẽ gặt bão, tôi vào sẽ viết những câu chuyện hai bà kể, và lần sau vào thăm chú tôi, tôi sẽ tặng sách hai bà đọc.

-Cô vào bình yên, hẹn gặp cô sau, hai người đàn bà tranh nhau nói.

-Tôi thích đọc sách lắm, hy vọng lần sau sẽ đọc sách cô viết.
Chúng tôi sẽ kể thêm nhiều chuyện cho cô viết!

Tiền Loan vẽ là những khuôn mặt ốm yếu, xanh xao của các cụ già thất thốn trên những chiếc xe lăn và những nỗi buồn của họ: sinh, lão, bệnh, tử và của ái, ố, hờ, nợ vây quanh cuộc sống...

*Cuộc đời cõi tạm chớ ng bôn đâu!
Mới tuối thanh xuân đã bạc đầu.
Vạn vật sống không rồi biến hóa.
Mờ mờ ồ ồ có gì đâu!*

*Nhân tình thế sự cõi phù du,
Chớ để cho nhau nỗi hận thù.
Lão bệnh tử sinh vòng lộn quẩn,
Ai rồi cũng đến chớ thiên thu.*

*Vợ chớ con cháu nghĩa ân sâu,
Trọn đạo thầy chung đặt nguyện cầu.
Vật đổi sao dời dù khốn nạn,
Sống son một dạ chớ quên nhau...*

Nguyễn Ninh Thuận